

РЕШЕНИЕ

№ 6372

гр. София, 27.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2447** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213 и сл. от Закона за устройството на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба от И. Д. К., чрез пълномощника му- адв.Р. Т. срещу отказ за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация по чл.177, ал.3 ЗУТ, обективиран в писмо №САГ23-УВ00-1319- (7)/12.02.2024 година на главния архитект на Столичната община.

Наведените и аргументирани основания за оспорване са за съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие на материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.3-5 АПК.

Иска се постановяването на решение, с което оспореният отказ да бъде отменен, а преписката да се върне на главния архитект за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание пред АССГ, пълномощникът на жалбоподателя- адв. Т. моли за уважаването на жалбата, както и за присъждането на разноските по делото.

Ответникът-гл. архитект на Столичната община, чрез процесуалния си представител-юрк. А. оспорва бланкетно жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

В качеството му на собственик, легитимиран с Н.. акт вх.№3404, акт №124, т.ХП, дело 4103/2013 г. на СлВп- С., въз основа на одобрен на 06.07.2018 г. инвестиционен проект, на жалбоподателя И. К. е било издадено Разрешение за строеж (РС) №74/20.07.2018 г. от гл. архитект на СО-Район „Нови Искър“ за строеж: „Двуетажна жилищна сграда“ в ПИ с идентификатор 11884.5615.627, УПИ ХVI-347, кв.5 по плана на [населено място], район „Нови Искър“. В РС е удостоверено, че строежът е 5-та категория.

Правомощието на гл. архитект на СО-Район „Нови Искър“ за издаването на РС е по делегация от компетентния орган- гл. архитект на СО (чл.148, ал.2 ЗУТ и § 1, ал.4 ДР ЗУТ), съгл. т.7-15 от Заповед №РА50-395/14.06.2017 г.

Административното производство по издаване на оспорения отказ е започнало по заявление САГ 23-УВ00-1319/27.11.2023 година за регистриране и въвеждане в експлоатация на вече изградения строеж, подадено от възложителя и жалбоподател по делото И. К. .

Към заявлението са били приложени посочените в него документи. В отговор на заявлението, с писмо САГ23-УВ00-1-1319 (5) /12.01.2024 година на възложителя е било указано да представи допълнителни документи, с данни за транспортния достъп до имота.

С ново заявление САГ 23-УВ00-1319(6)/31.01.24 г. възложителят е отговорил, че не разполага с други документи, а изискуемите вече е представил.

Въз основа на новото заявление, г-н К. е получил процесното писмо на гл. архитект на СО. В него е изложено, че въпреки дадените указания, от възложителя не са представени доказателства за осигурен достъп до имота, без от гл. архитект на СО да

се посочено правното основание, пораждащо задължението на възложителя за представянето им. От цитирания в писмото откъс от Решение №17/04.11.2021 година на Конституционния съд, че „при неприложена поради бездействието на общината улична регулация и с цел да не се възпрепятства инвестиционният процес по застрояване на УПИ от собствениците им, с текста на чл. 190 ЗУТ е предвидена възможност да се допусне строителство в УПИ чрез прокарване на временни пътища, които осигуряват лице и достъп до имота“, изглежда ответникът да изисква от заявителя прокарването на временен път, чиято липса приема като основание за отказ по заявлението.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните прави изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-гл. архитект на СО, при следните уточнения:

-съгласно чл. 177 ал.3 ЗУТ строежите от пета категория се въвеждат в експлоатация въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж;

- компетентен орган за издаването на РС е гл. архитект на СО- чл.148, ал.2 ЗУТ;

- ответникът не твърди и няма данни по делото към момента на подаването на заявлението и към момента на постановяване на оспорения пред съда отказ правомощието по чл.148, ал.2 ЗУТ да е делегирано от гл. архитект на СО на гл. архитекти на Райони;

- делегирането на компетентността от гл. архитект на СО на гл. архитект на Района за издаването на процесното РС, в съотв. с фактическите установявания на съда, не погасява компетентността на титуляра ѝ- той може и сам да я упражнява (за разлика от заместването);

- ответникът не оспорва, че категорията на строежа е пета, както е удостоверено в РС.

Отказът е постановен при редица нарушения на установената за административния акт форма-липсват наименование, правно основание за упражненото правомощие,

изчерпателни фактически установявания и др. реквизити. Доколкото обаче авторът на акта е ясно обозначен и носи неговия подпис, изложени са съображения, които позволят да се установят фактическите основания и упражненото от органа правомощие-за отказ по подаденото заявление, съдът приема, че констатираните пороци на формата не представляват самостоятелно основание за отмяна на акта.

Съдът приема, че не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, свързани с относимите по случая факти, а именно, че уличната регулация не е приложена и няма законово прокаран временен път по чл.190 ЗУТ до ПИ с идентификатор 11884.5615.627, УПИ XVI-347, кв.5 по плана на [населено място], за което и страните не спорят. Напротив в хода на устните състезания пълномощникът на жалбоподателя изрично заявява, че при проверка в G. Mars ясно се вижда, че за имота има наличен път, който е изграден фактически от живущите там собственици на имоти, но не е узаконен.

Основният спорен по делото въпрос е по приложението на материалния закон, а той е нарушен от ответника, по следните съображения:

Съгласно ал. 3 на чл. 177 ЗУТ строежите от четвърта и пета категория се въвеждат в експлоатация въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал РС , при условия и по ред, определени в Наредбата по ал. 2 (Наредба № 2/31.07.2003 година за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти). Удостоверението се издава в 7-дневен срок от постъпване на заявлението по ал. 1 след проверка на комплектуваността на документите и регистриране въвеждането на строежа в експлоатация, като по преценка на органа може да се извърши и проверка на място.

В съответствие с твърденията на жалбоподателя, действително никъде в разпоредбата на чл. 19а, ал. 1 и ал.3 от Наредба № 2/31.07.2003 година няма поставено изискване за прилагане на доказателства за реализирана улична регулация по П. или временен път по чл.190 ЗУТ, чиято липсва да поражда правомощието за постановяване на отказ.

Основанията за отказ за въвеждане в експлоатация обаче се регламентирани в чл.178, ал.3 ЗУТ. Разпоредбата на т.5 от същия (нова - ДВ, бр. 103 от 2005 г., предишна т. 4, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г., изм., бр. 16 от 2021 г.; обявена за

противоконституционна с Решение № 17 на КС на РБ в частта "в териториите със средно и високо застрояване, както и" - бр. 94 от 2021 г.) предвижда, че строежите не се въвеждат в експлоатация, когато не са изпълнени мероприятията по изграждане на улици, пътища или алеи в курортите, ваканционните селища, голф селищата, аквапарковете и в другите територии за рекреационни дейности, свързващи обекта с уличната или пътната мрежа и осигуряващи нормален достъп до съответния поземлен имот.

Нормата на чл. 178, ал. 3, т. 5 ЗУТ в частта „в териториите със средно и високо застрояване, както и“ се отнася и до извършването на строежи, за които разрешението за строеж е издадено преди приемането ѝ, като към този момент не е съществувало изискване за изграждането на улица, пътища или алеи, свързващи обекта с уличната или пътната мрежа и осъществяващи нормален достъп до съответния поземлен имот (Решение № 17 от 4.11.2021 г. на КС по к. д. № 11/2021 г.).

В действащата към момента на издаване на процесното РС-20.07.2018 г редакция нормата на чл. 178, ал. 3, т. 5 ЗУТ (Изм. - ДВ, бр. 13 от 2017 г.), се предвижда, че строежите не се въвеждат в експлоатация, когато не са изпълнени мероприятията по изграждане на улици, пътища или алеи съгласно чл. 69 в курортите, ваканционните селища, голф селищата, аквапарковете и в другите територии за рекреационни дейности, свързващи обекта с уличната или пътната мрежа и осигуряващи нормален достъп до съответния поземлен имот.

По делото е безспорно, че имотът на жалбоподателя не е курорт, селище или територия сред изброените. Следователно нито преди обнародването на Решение № 17 от 4.11.2021 г. на КС по к. д. № 11/2021 г. – ДВ бр. 94 от 12.11. 2021 г. (арг. от чл.151, ал.2 от КРБ), нито в редакцията след този момент, приложима към датата на издаване на оспорения отказ-12.02.24 г. (по арг. от чл.142, ал.1 АПК), обуславят постановяването на отказ на основание чл.178, ал.3, т.5 ЗУТ, което е по същество приложеното от органа правно основание за постановления от него отказ.

С оглед на изложеното оспореният пред съда отказ е постановен в противоречие с материалноправните норми и следва да бъде отменен, а делото като преписка-върнато за ново произнасяне по заявлението.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК правото на разноски е

възникнало за жалбоподателя. То е своевременно упражнено (чл.81 ГПК, вр. чл.144 АПК), като преди приключване на устните състезания е поискано присъждането им. Доказаните разноси на жалбоподателя са общо в размер на 1010 лева, от които 10 лева заплатена държавна такса и 1000 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат по договор за правна защита и съдействие от 27.03.24 година със сериен номер на АК-С. 0924389. Доказателства за разликата до 2000 лева, посочени списъка на разноските по чл.80 ГПК, вр. чл.144 АПК до изтичането на преклузивния срок (приключване на събирането на доказателства по делото) не са представени. Размерът от 1000 лева на заплатеното адвокатско възнаграждение, при съобразяване с предмета на спора, изготвянето на жалбата от пълномощника-адвокат на жалбоподателя и участието му в проведеното по делото едно съдебно заседание обуславя неоснователността на възражението на ответника за прекомерност. Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, Административен съд София-град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба от И. Д. К., чрез пълномощника му-адв.Р. Т., отказ за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация по чл.177, ал.3 ЗУТ, обективиран в писмо №САГ23-УВ00-1319- (7)/12.02.2024 година на главния архитект на Столичната община.

ИЗПРАЩА делото като преписка за ново произнасяне в 7-дневен срок (чл.177, ал.3 ЗУТ) по заявлението на жалбоподателя И. Д. К. за регистриране и въвеждане в експлоатация, при съобразяване с указанията по приложението на материалния закон, дадени в мотивите към решението.

ОСЪЖДА Столичната община за заплати на И. Д. К. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 1010 (хиляда и десет лева), разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: